

στο σπίτι μας
μιλούσαμε φαρσί
τη σιωπή
ιδίως τις ώρες του απογεύματος
μετά τη μεσημεριανή κατάκλιση
μαζί με τον καφέ έπαιρνε ο πατέρας
βαθιές τζούρες
τις προσβολές
που 'χε μαζέψει στη δουλειά
τις εξέπνεε
γαλάζια ολοστρόγγυλα μηδενικά
που διαλύονταν αργά στο ταβάνι
η μητέρα
σκούπιζε κάτω απ' το χαλί
γραμμάτια και βερεσέδια στον μπακάλη
εμείς παίζαμε τους ανήξερους
ρουφούσαμε παθητικά
σιωπηλό καπνό
κι άναρθρα σωματίδια σκόνης
απ' το στόμα
απ' τα ρουθούνια
απ' τα μάτια
από τους πόρους του δέρματος
– πώς να μην αναπτύξεις αργότερα
χρόνια αποφρακτική εσωστρέφεια
ή έστω αλλεργική αντίδραση
στις λέξεις;

Σπύρος Κιοσσές, 4-2-21